

Піаніст

Тетяна Булат

Музика лунала під склепінням стелі, відбивалася від красивого оздоблення на стовпах, що підперли своїми боками стіни. Лилася мелодійним ручаєм над головами і торкалася кожної душі в залі.

Він підняв руки. Все стихло.

Декілька секунд ще відлунював, затихаючи, звук останнього акорду, наче хотів вирватися з цього залу на свободу.

Врешті, тишу розірвав водоспад оплесків, що посипався з вдячного глядацького залу!

Крики "браво", перебиваючи один одного, долітали і пестливо торкалися вух молодого музиканта, що вийшов на авансцену.

Зовсім парубок. На вигляд 25-27 років.

Він ніяково поклонився публіці й поспішив за куліси.

Та зал не хотів відпускати талановитого артиста.

Ще двічі виходив Захар на "біс", як то кажуть у культурних колах.

Та обидва рази він вже стояв біля інструмента.

Його друг. Його білий, як райська чистота, рояль, виблискував посеред сцени.

На нього падав промінь світла і, хлопцю здавалося, що Господня рука огортає білою пеленою центр сцени.

Захар часто бачив сни. В них завжди був присутній вірний друг рояль — його душа. З ним хлопець розмовляв, ділився усіма невдачами й досягненнями, обговорював, наче з живою істотою, всі життєві ситуації.

Концерт за концертом. Міста, обласні центри... Де була можливість і технічні умови вдовольняли організатора концертів, там і виступав Захар.

Він давно вже переріс аматорський рівень.

Повні зали, аншлаги з квитками на виступи Захара, фанатки, що шаленіли від молодого віртуоза, анітрохи не збивали його з головної цілі. Захар мріяв зіграти з найкращим оркестром світу – Берлінським філармонічним оркестром свою інтерпретацію пісні "Пливе кача...".

Паралельно виступам, молодий талант відточував своє мистецтво на міжнародних конкурсах. Німими свідками неймовірної праці стояли в незліченій кількості кубки на полицях у квартирі Захара.

Зима завжди надихала артиста. По-перше: зал частіше пустував опісля 18.00, тому ніхто не заважав займатися до пізнього вечора. По-друге: він дуже любив зиму, особливо сніг, бо він був такий же білий і чистий, як його рояль.

Насолоджуючись особливим звучанням рояля сьогодні, Захар не хотів йти додому — все одно не засне, буде думати. Через 3 дні він летить у Мюнхен на серйозний конкурс! Виступ саме на цьому конкурсі відкриє йому шлях до мети.

Ніч, здавалося, була нескінченною.

Тільки під ранок втома таки взяла своє і довгоочікуваний сон вгамував емоційні хвилювання хлопця.

Він відкрив очі.

Котра година? Що за світло?

Годинник на тумбочці показував близько п'ятої ранку.

Раптово голосний вибух пролунав за вікном.

Захар схопився і за мить опинився біля вікна.

Вибуховою хвилею його відкинуло на центр кімнати і розбитим склом засипало з голови до ніг!

Враз шалений біль пронизав все його передпліччя. Боліла рука.

Поглядом скосився вниз і зрозумів причину болю. Рука була вся посічена уламками скла.

Кров цебеніла і капала на долівку.

Що коїться?

Що це?

Крізь розбиті вікна у кімнату увірвався холодний лютневий вітер.

Захар швидко підвівся і хотів зробити крок, коли пролунав другий вибух.

Хлопець впав на підлогу.

Скільки лежав – не пам'ятав. Та за ці миті згадав про те, на що не звертав жодної уваги до сьогоднішнього дня.

Всі поговорювали, натякали, а дехто і прямо говорив про майбутній напад Росії на Україну. Але це було не для нього. В помислах він вже був у Мюнхені. Та й не вірив Захар в таку маячню!

Лікарня, що у центрі Києва, була переповнена сполоханими людьми. Звичайні люди, та Захару вони здалися чужими.

Він побачив їхні очі.

В них було стільки жаху, муки й нерозуміння...

Разом з тим... стільки болю...

І це ті щирі обличчя людей, що приходили на його концерти?!

Дійсно. Ті ж самі... Але вже інші...

Сидячи у черзі до приймальної, Захар наслухався подій останніх годин.

— Які тендітні руки, ви що, піаніст? – з усмішкою спитала медична сестра.

— Так, піаніст, — відповів Захар, — Скажіть, ці рани серйозні?

— Не такі вони й страшні, але, звісно, шрами залишаться! Не бійся, перебинтуємо тебе і все буде гаразд! Ще на своїм весіллі вальс Мендельсона заграєш!

Медсестрички розсміялися.

Сміявся і командир взводу.

— Ти хоча б автомат тримав в руках?

— Так, тримав!

— Та бачив я, що служив. І характеристики твою бачив... Пишуть, що гарним солдатом

був, потім заступником командира взводу. Пропонували залишитися в армії. Чому не лишився?

— Та я просто... піаніст.

Командир знову зайшовся сміхом.

У кімнаті, здавалося, затремтіли стіни й задзеленчало скло у вікнах від того щирого і голосного сміху.

— Піаніст, ха-ха-ха, — розливалось вже по коридору будівлі, куди після призову привезли Захара.

— Та я дійсно піаніст! — вже з образою надув губи молодик.

— Так це ти, як "Маестро" у фільмі нашого земляка, Леоніда Бикова? На гітарі граєш?

— Та так, не професійно, декілька акордів знаю.

— Йди вже... піаніст, — з реготом показав рукою взводний в бік плацу військової частини.

Майже 5 місяців він на війні.

Рівно 158 днів вогню і крові, смертей і болю, 158 днів пекла!!!

І кінця цьому не видно.

Дивився вчора Арестовича... Так, два-три тижні переросли в 5 місяців. А ще скільки треба відвойовувати нашої землі? Скільки зачищати її від рашистських прибульців!!!

Парко. На дощ, напевно.

Він лежить у бліндажі, на дерев'яному настилі, дивиться в небо.

Ось хмарина попливла... така ж біла і чиста, як його рояль. Де він зараз? Захар вмить затремтів. Кулаки стиснув так, що побіліли кісточки на пальцях. А потім...

Закрив очі, вдихнув, підняв руки і мелодія в голові понесла його в далеке вже, здавалося, мирне минуле з такими щасливими мріями.

— Прильот, хлопці, на землю! Піаністе, пригнись!!!

Захар упав на землю, прикрив голову руками. Поряд щось гучно прогрімало й одразу ж курява заслала все навкруг.

— Хлопці! Хлопці! Всі живі? — закричав Захар.

З правого боку бліндажа почувся стогін.

Захар рвучко піднявся і побіг на звук. Його товариш, побратим Сергій, з яким учора тільки співали воєнні пісні, лежав біля стіни. Захар кинувся до друга, та на мить заляк. Щось таке зафіксували його очі. Він навіть не зрозумів що...

Нога. Сергію відірвало ногу. Вона лежала за пів метра від нього.

Захара ледь не знудило.

— Сергію, не відключайся, чуєш, тримайся! Зараз наші тебе заберуть!

Знову прильот!!!

Ще один!!!

-Аааааааааа, — розривав повітря, стараючись перекричати гуркіт снарядів і загасити свій біль і неміч.

Кричав. Ні, не кричав, а горлав Захар.

Сергій через 20 хвилин відійшов.

Піаніст підняв очі до неба.

— Як? Господи!!! Як ти можеш допускати таке?!

Розмова з хлопцями не клеїлася.

Сиділи біля вогню, згадували Сергія.

Вони відбили сьогодні ворожу атаку, навіть пройшли вперед 200 метрів, зачистили і закріпилися на відвойованій території.

Але Сергій і Володимир залишаться там.

У ДУШІ... 200 МЕТРІВ ТОМУ...

— Піаніст, заграй нам. Та таку, веселеньку! Ось ту, про Путіна і російський корабель, — пересміювалися у бліндажі хлопці.

Залунала пісня. Гітарні струни ніжно відгукувались на дотик рук, що були порізані першого дня війни. Шрами болісно нили ночами.

Захар мріяв. Він без перестанку розповідав усім про своє майбутнє.

Плани були прості:

— Перемога!

— Виступ з симфонічним оркестром у Берліні!

Минув рік з початку війни.

Піаніста любили й поважали абсолютно всі у полку.

Веселої вдачі, добрий, хоробрий, завжди прикриє друга!

Учора вигнали рашистів з маленького села у Харківській області. Перевіряли будинки на предмет проживання місцевих жителів, надання їм допомоги.

Захар завмер.

Перед ним напіврозбита сільська хата. Вціліла задня стіна і з-під стіни на молодика дивився інструмент.

Піаніно.

Як воно вижило?

Захар ледве добрався до інструменту, довго розкидав навколо нього уламки даху і дерев'яні балки.

Раптом, вулицями маленького селища полинула сумна мелодія "Пливе кача..." у власній обробці талановитого хлопця.

На фоні повної тиші і зруйнованого майже вщент села, ця музика зупиняла на місті усіх, хто йшов, їхав, або біг.

Здавалося б, світ завмер. Ні розривів снарядів, ні бойових дій, ні війни.

Наче сон...

Сльози капали на запилені клавіші, залишаючи по собі світлі краплі на пекельному руйнуванні!

Захар, не приховуючи своїх сліз, плакав.

Плакав так, як може плакати тільки маленький хлопчик.

Плакав за Сергія, Володимира...

За Олега і Вадима. За Сашка і Дмитра.

Виливав біль за кожного свого побратима, доля яких тепер воювати у небесному війську і оберігати живих.

Музика стихла.

На плече Піаніста лягла міцна рука взводного.

— Пішли, Захар. Пішли.

Жодного разу командир взводу не називав його Захаром. Він був для нього Піаністом. Але тут... не втримався.

— І все-таки я зіграю з оркестром! Буде обов'язково лунати моя музика у Берліні! Я вірю в це!

— Так і буде, так і буде, пішли вже, — з усмішкою, ніжно, майже по-батьківськи, скуйовдив волосся взводний.

Зима цього року щось не дуже поспішала делегувати свої права Весні. У кожному окопі чекали тепла. Його не було.

Але де б тільки не з'являвся Піаніст, скрізь розливалось тепло його посмішки і позитиву. Він завжди міг підняти настрій. Якщо не вдавалось добрим словом, то веселою жартівливою піснею заводив людей завжди.

Його постійною супутницею стала гітара. Він пофарбував її у білий колір, в пам'ять про свій рояль.

Захар став, так би мовити, талісманом фронту. Але не просто тим, хто знаходиться на передовій — він ходив в розвідку, воював на повну силу. І тільки в моменти привалів і відпочинку брав у руки гітару.

Той день не був особливим. Звичайний фронтовий день. З різницею лише у кількості випущених ракет та снарядів РСЗВ. Цілий день не вщухав гуркіт прильотів.

Піаніст пішов у розвідку разом зі своїми побратимами. Перед цим дронами облітали місцевість, все, здавалось, було чисто. Захар сам напросився у розвідку. Йшли обережно, не виявляючи себе.

Все чисто.

— Даємо сигнал нашим? - спитав Дмитро.

— Почекай, щось підозріло тихо тут... якось занадто тихо, — сказав Піаніст.

Вони удвох пробиралися поміж вцілілих парканів, що залишилися в цьому населеному пункті. Селище всього на декілька хат, а рашисти стояли тут 3 місяці.

— Захар, не придумуй нічого, тут все чисто. Рашисти, мабуть, ще вчора виїхали. Знали, що ми йдемо слідом, ось і втекли.

— Не знаю, не знаю... Чуйка в мене, розумієш? Мені сьогодні снівся рояль. А це не просто так. Тільки ось не починай про те, що в сні вірити не треба. Я вірю. Крапка.

Дмитро всміхнувся, але потайком, собі у комірець, щоб тільки Піаніст не побачив.

Вони вже прочесали майже всю місцевість. Залишилися тільки дві хати ось там, на горбочку, за городами. Подалися туди.

Раптовий біль зупинив ходу Захара, він упав і смикнув Дмитра до землі.

— Вони за останньою хатою. Ах ви ж, вироки! - Дмитро навіть не побачив, що Захар тримається за живіт.

— Дмитре, послухай мене, біжи до наших. Тільки хутко!

— Та як біжи? Ти що?

— Я тебе прикрию, — старався чітко проговорювати Піаніст.

— Захар, це ж не Друга світова! Зараз зателефонуємо, наші під'їдуть.

— Та ні, ти що, хочеш, щоб їх запеленгували і рознесли щент? Не смій дзвонити! Біжи, тут недалеко! Я протримаюсь!

Дмитро потихеньку відповз за паркан і перебіжками поміж дерев і кущів побіг до своїх. Канонада звуків позаду підказувала йому, що треба ще швидше!

— Там Захар, він відстрілюється... Вони...Вони сиділи у засідці...Вони чекали, там, дві хати на горбочку за селом... — збиваючись, ледве вимовляв Дмитро.

— Хлопці, вперед, - віддав наказ взводний.

Всі враз схопилися з місць.

— Там він, ось там він залишився, — пошепки передав інформацію переднім флангам Дмитро.

Атака була неймовірної сили. Ворог видав себе і одразу відгріб на повну силу. Вибух за вибухом... Їхній танк, що заховався за хатиною, горів прямо з екіпажем! Окупанти розбігалися в різні сторони, та доля вже все вирішила за них!

ХТО ЗІ ЗБРОЄЮ ПРИЙДЕ НА НАШУ ЗЕМЛЮ, ТОЙ ТАК І ЗАЛИШИТЬСЯ...

В НАШІЙ ЗЕМЛІ!

Шум битви, вибухи, вогневий запал солдатів не мав перепочинку. Та коли все стихло, почали шукати Піаніста.

Його ніде не було.

— Berliner Philharmoniker spielen! - оголосив ведучий.

Перші звуки залунали в одному з найбільших залів Європи.

Олександр Васильович (командир взводу) завмер.

- Гей, пливе кача по тисині...

Кожен звук розривав зсередини!

Не витримав.

Встав.

Руки затремтіли. В горлі пересохло... Разом з ним піднявся увесь зал!

Ще довго звуки такої рідної музики, що звучала у виконанні Берлінського філармонічного оркестру, відгукувалися мовчазним болем у серці взводного.

Оркестр грав.

Одна мрія Піаніста здійснилася!

Тепер він чекав здійснення другої - це ПЕРЕМОГА!

І він неодмінно її побачить!

Правда... тільки з небес.

Він загинув. А оркестр зіграв на його честь музику. Так і назвали – музика білого миру.
Чи біла музика... щось мир і білий....з'єднати.